

Konstrecension

Tänkta tankar - måleri och skulptur av Elisabeth Linna-Persson

Galleri Lustgården, Skärgårdsvägen 18, Alnön

12 - 20 september

Vernissage: 12/9 11 - 16

"Att måla är att resa in i sina tankar", skriver Elisabeth Linna-Persson, Luleåkonstnär som efter två år nu är tillbaka på Galleri Lustgården.

Att hennes porträtterade kvinnor och barn också går upp i sina tankar står helt klart när man ser dem. Porträtten är aldrig bara ett ansikte utan en känsla, ett subtilt uttryck; bilderna berättar nästan helt och hållet om ett inre skeende, inte om ett utseende eller egentligen ens en individ. Liksom barnboksskaparen Pija Lindenbaum tycks hon ha en dragning till det lågmälda och underfundiga i människorna, till dem som inte tar sig plats men definitivt är värda en sådan.

Tekniskt har hon sin speciella stil, både naivistisk och högklassig, säker och sparsmakad; fylld av värme i sin enkelhet. Till barnen och djuren har hon en särskild relation och det syns särskilt väl i den här utställningen. Fast de kan vara väldigt gulliga är de aldrig enbart gullighetsobjekt utan tas på fullaste allvar. Här speglas känslor vi alla känner igen, från oss själva och andra.

"I strumplästen", de två små flickorna som håller varandra i handen i ett blygt samförstånd, väcker minnen av barndomens bästisskap; sällan har det funnits allvarligare relationer i våra liv. I "Jag och min nya vän" ser man i de kanske tioåriga flickornas ansikten den trevande bekantskapen, hur de söker det de kan tycka om hos den andra. Den svansviftande hunden i "Strandraggare" är härligt självsäker, medan hunden i "Vi väntar på bussen" är både fundersam och djupt stolt över att få vara ute med husse och dela hans aktiviteter, som genom trofasthetens också blir hundens.

I "Full av fantastiska funderingar" kan man riktigt se hur det bubblar inne i kvinnans huvud av tankar, kanske är det tankar som ingen förut har tänkt, kanske är det bara något vardagligt som dyker upp men i alla fall bereder det henne njutning. Här är de blyga, lite kantiga och småstolta ballerinnorna i "Vad kul det ska bli", den roliga "Nödlandning" med fågeln som dumpit ner på hundvännens rygg och "Solitude" - en tilltufsad, kanske bortglömd nalle och den enda av bilderna där man skymtar ett mörker. Annars finns det väldigt lite ångest i Linna-Perssons bilder; däremot en harmoni, en godmodighet och ett lugn som nog tilltalar många. De rakubrända skulpturerna andas samma känsla.

Denna konst är kanske inte livsomstörtande men allt behöver inte vara det; vi måste inte jämt ha revolution eller ens verksamhet. Linna-Persson själv arbetar helst i tystnad, så att alla hennes tankar får tänkas klart. Vi som i dag lever i en värld där det yttre ständigt kallar på oss bär nog på många tankar som aldrig fått utrymme att tänkas klart. Kanske är det därför de små uttrycken, de små gesterna, känns så välbehövliga.

Susanne Holmlund

060-19 72 78 susanne.holmlund@mittmedia.se